

Арабинътъ отговорилъ:

— И ти, пѣтниче, си видѣлъ туй що ти казахъ, но нищо не си можалъ да разберешъ. Богъ е далъ очи на всички хора, но не всички хора виждатъ както трѣбва.

— Какво думашъ! — извикалъ пѣтникътъ. — Азъ гледахъ навсѣкжде, но нищо не видѣхъ.

Арабинътъ далъ знакъ на пѣтника да го последва.

Повѣрвѣли малко. Видѣли стѣпки на камила, а отдѣсно стѣпки на човѣкъ.

— Ето следитъ на твоя другаръ и камилата му, — казалъ арабинътъ.

— Това сж стѣпки на една камила и на единъ човѣкъ, — рекълъ пѣтникътъ. — Но отде да зная, че това сж следитъ на моя другаръ?

Арабинътъ направилъ нѣколко стѣпки върху пѣска и рекълъ:

— Виждашъ ли, колко много се различаватъ моитѣ стѣпки отъ другитѣ?

Пѣтникътъ погледналъ и казалъ:

— Твоитѣ стѣпки сж еднакво вдлъбнати въ пѣска, а другитѣ не сж — единиятъ кракъ е потѣвалъ повече, а другиятъ по-малко.

— Така е, — рекълъ арабинътъ. — Единъ куцъ човѣкъ стѣпя винаги леко съ куция си кракъ и тежко съ здравия, защото на него се подпира.

— Това е тѣй, — казалъ пѣтникътъ. — Но какъ узна цвѣта на дрехата и на камилата?

— Много лесно. Погледни това синьо парцалче — на оня бодливъ храстъ, край който вървятъ стѣпкитѣ! То ми показва, че пѣтникътъ е билъ съ синя дреха, която се е закачила о храста, когато той е миналъ тука. А влакната по пѣска, дето бѣ лежала камилата, ми показва, че тя е сива.

— Колко досѣтливъ човѣкъ си ти! — извикалъ пѣтникътъ. — Но какъ позна, че камилата е слѣпа и че е натоварена съ фурми?

— По мухитѣ, що се трупатъ върху сока, който е текълъ по диритѣ на пѣтника, азъ разбрахъ, че камилата е натоварена съ фурми. Забелязахъ, че камилата е кжсала съ уста трева само отъ едната страна на пѣтя. Отъ това разбрахъ, че тя е слѣпа съ едното око.

— Наистина ти си чуденъ човѣкъ, — рекълъ пѣтни-